

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-102/17-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članice vijeća, te sudske savjetnice Franciske Dominković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja HEP d.d. iz Z., kojeg zastupa odvjetnica T. B. iz Odvjetničkog društva L. i p. d.o.o. iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe udruge iz P., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj dana 13. prosinca 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/15-01/142, URBROJ: 401-01/05-17-07 od 23. ožujka 2017.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem poništeno je rješenje trgovačkog društva Hrvatska elektroprivreda d.d. URBROJ: E-2010/15/ZV od 6. ožujka 2015. godine i odobreno D. M. iz udruge pravo na pristup preslikama dokumenata iz kojih proizlaze informacije o tome koliko se ugljena, koje vrste, iz kojih zemalja i od kojih subjekata, te po kojoj cijeni u razdoblju od 1. siječnja 2010. do 31. prosinca 2014. kupilo za potrebe T... P. 1 i T... P. 2, te naloženo tužitelju da u roku od 8 dana od zaprimanja rješenja omogući D. M. iz udruge pristup odobrenoj informaciji.

Tužitelj u tužbi navodi da tuženik nije potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje jer zanemaruje da se dokumenti kojima podnositelj zahtjeva traži pristup ne odnose na ugovore koje sklapa tužitelj kojeg tužitelj smatra tijelom javne vlasti, već se radi o ugovorima između trećih osoba koje nisu tijela javne vlasti, u kojim ugovorima tužitelj nije ugovorna strana i kojim ugovorima se ne raspolaže javnim sredstvima. Tuženik pravilno navodi da se radi o podacima sadržanim u ugovorima koje je trgovačko društvo T... P. d.o.o. sklopilo s prodavateljima ugljena pa je zahtjev za informacijama usmjeren na dokumentaciju i informacije čija je stranka i čiji je vlasnik društvo T... P. d.o.o. Tuženik se umjesto obrazloženja o tome koji bi to interes javnosti postojao za pristup informacijama o društvu T... P. d.o.o. u ostatku sadržaja osvrće isključivo na tužitelja kao tijelo javne vlasti te obrazlaže potrebu da se javnosti omogući evaulacija ugovora koje sklapa tužitelj kao tijelo javne vlasti. Pri tome se zanemaruje da je trgovačko društvo T... P. d.o.o. pravna osoba s vlastitom pravnom osobnosti koju se ne može poistovjetiti s tužiteljem, jer tijekom cijelog

spornog razdoblja je imao samo 50% udjela u društvu T... P. d.o.o., dok je preostali 50% držalo društvo R... G. S... U relevantnom razdoblju tužitelj nije imao većinski udio niti je imao samostalno pravo odlučivanja, jer s 50% poslovnih udjela nije imao većinu glasova u tom društvu koja bi mu omogućavala takvo pravo odlučivanja, pa se ne može smatrati tijekom javne vlasti u smislu članka 5. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13-dalje u tekstu: ZPPI-a. Smatra da okolnost da je dana 28. svibnja 2015. godine R... G. S... izašao iz vlasničke strukture T... P. d.o.o. a tužitelj ostao jedini član društva, nije relevantna za ovaj postupak, jer je taj događaj nastupio nakon proteka spornog razdoblja na koji se odnosi zahtjev. Stoga zaključuje da su podaci iz relevantnog razdoblja podaci u odnosu na koje R... G. ima pravo čuvati njihovu tajnost, jer se odnose na razdoblje njegova poslovanja u T... P. d.o.o. Uz to, osim što T... P. d.o.o. nije tijelo javne vlasti, njegova raspolaganja u vidu kupnje ugljena ne predstavljaju raspolaganje sredstvima tužitelja niti javnim sredstvima, već isključivo sredstvima društva T... P. d.o.o. kao zasebne privatno pravne osobe, koja nije istovjetna s tužiteljem. Iz razloga što se radi o osobi koja ne predstavlja tijelo javne vlasti davanje na raspolaganje javnosti ugovora ne može se opravdati navodima o nužnosti da se javnosti omogući preispitivanje ugovora koje sklapa tužitelj kao tijelo javne vlasti kako to čini tuženik osporenim rješenjem. To se ne može opravdati ni navodom tuženika da je tužitelj u vlasništvu Republike Hrvatske, pa mora obavljati svoju djelatnost odgovorno, učinkovito i transparentno, obzirom da se ne radi o istovjetnim pravnim osobama te se odgovornost tužitelja prema Republici Hrvatskoj kao svome jedinom vlasniku ne proteže i na društvo T... P. d.o.o. koje nije u vlasništvu Republike Hrvatske i u relevantnom razdoblju nije u većinskom vlasništvu tužitelja niti je imao kontrolu odlučivanja.

Tužitelj smatra da je pogrešno tuženik primijenio materijalno pravo, jer je propustio utvrditi da se traženi podaci ne smatraju informacijom u smislu članka 5. stavka 3. ZPPI-a prema kojem je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosijea, registra ili u bilo kojem drugom obliku, neovisno o načinu na koji je prikazano (napisan), nacrtan, tiskan, snimljen, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis. Ovu definiciju informacije treba smisleno tumačiti na način da se radi o podacima koje tijelo javne vlasti posjeduje i koji su pritom povezani sa radom tijela javne vlasti, tako da je predmetna definicija i dopunjena člankom 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 85/15.), koji je dodao da se mora raditi o podatku „koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti“. Takvo tumačenje proizlazi iz samog cilja ZPPI-a koji je člankom 3. odredio kao cilj ostvarenje prava na pristup informacijama putem otvorenosti javnosti djelovanja tijela javne vlasti. Iz izraza, djelovanje tijela javne vlasti jasno proizlazi da se informacije o kojima se pristup omogućuje temeljem ZPPI-a trebaju odnositi na podatke o djelovanju odnosno radu tijela javne vlasti. Omogućavanjem pristupa javnosti podacima koji nisu izravno vezani za rad tijela javne vlasti nije predviđeno kao cilj ZPPI-a i bilo bi mu protivno. Time bi bila ugrožena i prava takvih trećih osoba, vlasnika informacija koji nisu obveznici primjene ZPPI-a i koji sami nisu obvezni objaviti takve informacije, jer bi sve njihove informacije postale potencijalno javne čim bi postale poznate bilo kojem tijelu javne vlasti, bez da postoji osnovana potreba da takve informacije budu poznate, jer se ne radi o informacijama o radu tijela javne vlasti.

Tužitelj nalazi da je tuženik pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i primijenio materijalno pravo time što smatra da se obveza čuvanja tajnosti predviđena ugovorima kojima se traži pristup ne primjenjuje zbog okolnosti što je tužitelj u vlasništvu Republike Hrvatske. Društvo T... P. d.o.o. je podnositelju zahtjeva odgovorilo da nabavlja ugljen na slobodnom svjetskom tržištu, prema specifikacijama koje odgovaraju potrebama termoelektrane za proizvodnju električne energije, te se radi o visoko kvalitetnom niskosumpornom kamenom ugljenu koji zadovoljava parametre zaštite okoliša. Pri tom je istaknulo da nije u mogućnosti podnositelju zahtjeva dostaviti

ostale tražene podatke obzirom da je vezano odredbama o čuvanju poslovne tajne, te pri tom nije obveznik prema odredbama ZPPI-a. Tužitelj je u svom rješenju istaknuo da se u ugovorima o kupoprodaji u članku 25. nalazi klauzula povjerljivosti prema kojoj je sadržaj ugovora povjerljiv, na što strane pristaju i prihvaćaju držati povjerljivim svaku informaciju koja se tiče druge ugovorne strane ili njenog poslovanja, a o kojoj informaciji ju druga ugovorna strana obavijesti da je povjerljiva ili koju bi razumna osoba u istim okolnostima smatrala povjerljivom te pristaju i prihvaćaju da neće dijeliti povjerljive informacije ili ih otkriti trećim osobama, osim u slučaju da se ugovorne strane o tome pisano dogovore. Neovisno o tome ugovorne strane potvrđuju da informacije mogu koristiti obje ugovorne strane, njihove podružnice i treće strane povezane sa administracijom poslovanja ugovornih strana (npr. kredit, rizik, usklađenost) ili ako tako zahtijeva primjenjivo pravo ili propis. Tuženik se osvrće na navedenu klauzulu i utvrđuje izuzeća od obveze čuvanja tajnosti zbog primjene važećih propisa, odredaba ZPPI-a, a nastavlja obrazlagati da je Republika Hrvatska vlasnik tužitelja koji je stoga kao javno tijelo dužno osigurati maksimalno transparentnost u svom radu, pa se u konkretnom slučaju treba primijeniti iznimka od obveze čuvanja povjerljivosti zbog primjene važećih propisa iz stavka 2. klauzule povjerljivosti. Ovakvo utvrđenje tužitelj smatra netočnim, jer se klauzula povjerljivosti odnosi samo na pojam informacije kako je definirana stavkom 1. klauzule povjerljivosti te ne predviđa mogućnost razotkrivanja samog sadržaja ugovora, jer je povjerljivost sadržaja ugovora utvrđena prvom rečenicom klauzule povjerljivosti dok pojam informacija na koje se kasnije poziva stavak 2. obuhvaća samo podatke o strankama i njihovom poslovanju koji su navedeni u drugoj rečenici pa slijedom toga se ne radi o iznimci iz stavka 2. kada bi se trećima trebalo omogućiti pristup sadržaju ugovora, kako to traži podnositelj zahtjeva. Neovisno o opsegu izuzetka, nisu ispunjeni uvjeti za primjenu iznimke jer okolnost da je tužitelj tijelo javne vlasti koje je dužno osigurati transparentnost u svom radu ne može predstavljati razlog za otkrivanje sadržaja ugovora u kojima nije stranka i koji ugovori ne proizlaze niti se odnose na rad tužitelja već isključivo na rad trgovačkog društva T... P. d.o.o. i poslovnih partnera od kojih kupuje ugljen. Takvo tumačenje u relevantnom razdoblju kada tužitelj nema većinsko vlasništvo niti kontrolu odlučivanja značilo bi da se te treće osobe izlažu riziku objavljivanja osjetljivih komercijalnih uvjeta njihovog poslovnog odnosa, bez da te treće osobe u trenutku sklapanja ugovora mogu razumno predvidjeti i pristati na takav rizik. Za poslovne partnere tijela javne vlasti kao što je tužitelj moglo bi se očekivati da moraju biti svjesni načela transparentnosti iz ZPPI-a, kada sklapaju ugovore s tijelima javne vlasti, što se ne može očekivati od T... P. d.o.o. koji nije tijelo javne vlasti, te od njegovih poslovnih partnera koji pri sklapanju ugovora o kupoprodaji nisu moglo niti trebali pretpostaviti da bi pristup predmetnim ugovorima mogao biti omogućen temeljem propisa ZPPI-a obveznik kojeg nije T... P. d.o.o.

Tužitelj je u svom rješenju istaknuo da se radi o podacima koji predstavljaju poslovnu tajnu što sukladno članku 15. stavku 2. točki 2. ZPPI-a predstavlja osnovu za ograničenje pristupa informaciji, a prema članku 19. stavku 1. ZZTP-a određeno je što se smatra poslovnom tajnom, a to su podaci predviđeni općim aktom trgovačkog društva zbog čijeg bi priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za njegove gospodarske interese pa proizlazi da trebaju biti zadovoljena dva uvjeta, a to je da je podatak kao poslovna tajna predviđen općim aktom te da bi mogle nastupiti štetne posljedice priopćavanjem podataka za gospodarske interese, za koje tužitelj smatra da su ispunjeni. Pravilnikom o poslovnoj tajni tužitelj je internim općim aktom objavljenim u glasilu tužitelja B. V. H...-a broj 247 od 21. prosinca 2011. godine predvidio što se smatra poslovnom tajnom, a to su podaci koji proizlaze iz ugovornog odnosa s ugovornim partnerima, podaci iz dokumenata koji se odnose na ulaganja sa stranim ili domaćim partnerima te podaci o zalihama pogonskog goriva. Podaci o tome koliko je ugljena, koje vrste, iz kojih zemalja i od kojih subjekata i po kojoj cijeni kupilo društvo T... P. d.o.o. se jasno odnose na ono što je općim aktom određeno poslovnom tajnom. Tužitelj smatra da bi priopćavanjem tih podataka tužitelju i društvu

T... P. d.o.o. mogla nastupiti šteta, jer predstavljaju komercijalne uvjete koji se ugovaraju sa tržišnim subjektima nakon provedenih postupaka pregovora pa je jasno da je riječ o podacima koji svakom poslovnom subjektu predstavljaju najstrožu poslovnu tajnu te čije se objavljivanje smatra izuzetno štetnim za legitimne poslovne interese. Zbog štetnosti objave podataka ugovori sadržavaju klauzulu povjerljivosti pa ta klauzula ukazuje da bi ugovorna strana koja je odgovorna za dostupnost ugovora javnosti mogla biti odgovorna za štetu drugoj ugovornoj strani zbog povrede ugovornih obveza, pa bi to moglo uzrokovati odgovornost društva T... P. d.o.o. za ugovornu odnosno odgovornost tužitelja za izvanugovornu štetu, te tako biti izravno štetno po njihove gospodarske interese. To bi moglo dovesti do gubitka postojećih i budućih poslovnih partnera, jer je objava povjerljivih poslovnih podataka suprotna općeprihvaćenim poslovnim običajima i načelima, te neprihvatljiva svakom ozbiljnom poslovnom subjektu. Time bi tužitelj kao i društvo T... P. d.o.o. u poslovnom svijetu postali percipirani kao nepouzdana poslovni partneri, bio bi narušen poslovni ugled, što bi im otežalo sklapanje ugovora kao i daljnju pregovaračku poziciju. Bilo bi onemogućeno tužitelju i društvu T... P. d.o.o. zauzimanje povoljne pregovaračke pozicije prilikom sklapanja budućih ugovora te izvjesno da će zbog objave povjerljivih poslovnih podataka ukupna cijena predmeta nabave u konkretnom slučaju ugljena u konačnici biti znatno viša, što bi dovelo do sklapanja budućih ugovora pod nepovoljnijim uvjetima i povećanju cijene kako sirovina tako i električne energije kao krajnjeg proizvoda. Pri tome naglašava da je kao kriterij za kategorizaciju informacije u smislu članka 19. stavka 1. ZZTP-a dovoljna i sama mogućnost odnosno potencijal nastupanja štetnih posljedica kao rezultat objave. Restriktivnije tumačenje pojma poslovne tajne koje zauzima tuženik neopravdano je i neutemeljeno ne samo kada se uzme u obzir tekst propisa nego i kada se analizira s teleološkog stajališta. Tuženik primjenjuje strogi kriterij izvjesnosti nastupa štetne posljedice što tužitelj smatra nesvrshodnim i suvišnim. Takvo testiranje pravni okvir već predviđa kao dio testa razmjernosti iz članka 16. ZPPI-a, tijekom kojeg se javni interes za objavu podataka sukobljava sa potencijalnom štetom od te objave. Tom prilikom se u obzir uzima izvjesnost nastupa štetne posljedice i njen značaj po vlasnika informacije. Ako se tom prilikom utvrdi da je vjerojatnost nastupa štetne posljedice visoka test razmjernosti će pokazati da interes zaštite tajnosti preteže pred javnim interesom objave podataka i obrnuto. Stoga smatra da nema potrebe i suvišno je da se kriteriji vjerojatnosti nastanka štetne posljedice umjetno prenosi u raniju fazu testiranja prilikom utvrđivanja da li je određena informacija poslovna tajna, te se na taj način slabi institut poslovne tajne. Tužitelj smatra je takvo tumačenje evidentno suprotno svrsi odnosno ratio legis instituta poslovne tajne. Tuženik propušta utvrditi da predmetni ugovori sadrže odnosno predstavljaju poslovnu tajnu. Nadalje prema mišljenju tužitelja tuženik u svojoj analizi pogrešno zaključuje da u konkretnom slučaju prevladava javni interes da podnositelj zahtjeva dobije tražene podatke i to iz dva razloga, jer tužitelj ulaže svoja sredstva u kupnju ugljena te jer se traženi podaci odnose na zaštitu okoliša. Tužitelj tvrdi da je već obrazloženo kako se traženi podaci ne odnose na ugovorne odnose i ulaganja tužitelja pa stoga se tim ugovorima ne raspolaže javnim sredstvima. Stoga ne postoje razlozi javnog interesa koji bi se ticali ulaganja tužitelja, a koji bi eventualno mogli prevladati nad opravdanim interesom ograničenja pristupa traženim podacima radi zaštite poslovne tajne jer se zahtjev za informacijama ne odnosi na ulaganja tužitelja već na ulaganja trgovačkog društva T... P. d.o.o. kao samostalne pravne osobe.

Također navodi da se traženi podaci ne odnose na zaštitu okoliša. Podnositelj zahtjeva i sam priznaje da se podaci traže kako bi se utvrdilo jesu li dobavljači od kojih T... P. d.o.o. kupuje sirovine na lošem glasu – dakle interes javnosti se odnosi na reputaciju dobavljača, a ne na pitanja relevantna za zaštitu okoliša. Jedini podaci o radu društva T... P. d.o.o. i tužitelja koji su relevantni za zaštitu okoliša su podaci o tome poštuju li ova društva primjenjive propise o zaštiti okoliša, što nije sporno i nije predmet zahtjeva podnositelja za pristupom informacijama. Društvo T... P. d.o.o. je podnositelju zahtjeva već pružio informaciju o vrsti ugljena koji nabavlja time što ga je

obavijestilo da se radi o visoko kvalitetnom, niskosumpornom kamenom ugljenu, te također istaknulo da se njegovim korištenjem zadovoljavaju zakonski parametri zaštite okoliša što je informacija javno objavljena na web stranicama Agencije za zaštitu okoliša koja objavljuju satne podatke o emisijama iz kotlova T... P. 1 i T... P. 2 te drugim podacima bitnim za zaštitu okoliša. Stoga tužitelj smatra da ne postoje niti razlozi javnog interesa koji bi se ticali zaštite okoliša, a koji bi eventualno mogli prevladati nad opravdanim interesom ograničenja pristupa traženim podacima radi zaštite poslovne tajne.

Naposljetku tužitelj smatra da tuženik nalazi formalnu nezakonitost prvostupanjskog rješenja zbog toga što je tužitelj u svom rješenju propustio prikazati okolnosti koje ukazuju da su traženi podaci poslovna tajna te propustio provesti test razmjernosti javnog interesa. Tužitelj ističe da je u prvostupanjskom rješenju naveo da ugovori sadrže klauzulu povjerljivosti, te što se smatra poslovnom tajnom te obrazložio da u slučaju kada objava podataka može dovesti do štete po gospodarske interese smatra da zaštita takvih interesa preteže nad interesom javnosti za traženim podacima. Ujedno je prije donošenja prvostupanjskog rješenja proveo i test razmjernosti javnog interesa te utvrdio da u konkretnom slučaju ne postoji javni interes koji bi prevladao u odnosu na poslovnu tajnu kako je već navedeno u ovoj tužbi. Sukladno odredbama ZPPI-a o provođenju testa razmjernosti javnog interesa tužitelj nije bio u obvezi iznositi tijekom postupka provedenog testa te odredbe ZPPI-a ne nameću tužitelju obvezu podnošenja bilo kakvih dokumenata o načinu provođenja testa razmjernosti javnog interesa kao dokaz o provedenom testu. Smatra da je tuženik kod utvrđenja takve povrede postupka bio dužan odgovarajućom primjenom članka 117. ZUP-a poništiti prvostupanjsko rješenje i vratiti predmet tužitelju na ponovni postupak i rješavanje jer prema prirodi stvari samo je tužitelj kvalificiran za provođenje takvog postupka budući ima uvid u sve aspekte i potencijalne posljedice koje objava zatraženih podataka može imati.

Tužitelj predlaže ovom Sudu usvojiti tužbeni zahtjev, poništiti rješenje tuženika i odbiti žalbu te naložiti tuženiku da tužitelju nadoknadi iznos troška postupka u iznosu od 3.125,00 kn, a podredno nakon poništenja rješenja tuženika predmet vratiti tuženiku na ponovni postupak.

Tužitelj je iskazao trošak u iznosu od 3.150,00 kn za sastavljanje tužbe.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u cijelosti ostaje kod osporenog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju tog rješenja, a osvrćući se na tvrdnje tužitelja iz tužbenog zahtjeva. Navodi kako je irelevantna tvrdnja tužitelja o tome da podnositelj zahtjeva traži pristup ugovorima između trećih osoba koje nisu tijela javne vlasti, odnosno u kojima tužitelj nije odgovorna strana. Smatra da je tužitelj tijelo javne vlasti u vlasništvu Republike Hrvatske, a u vrijeme podnošenja zahtjeva je posjedovalo tražene informacije, a osim toga je u 50% vlasništvo trgovačkog društva T... P. d.o.o. koje je sklopilo predmetne ugovore, pa iz razloga što je tužitelj nacionalna elektroenergetska kompanija od strateškog značaja koja posjeduje tražene informacije ostaje pri stajalištu kako preteži javni interes da podnositelj zahtjeva dobije predmetne informacije.

Neosnovano prema mišljenju tuženika tužitelj tvrdi da se traženi podaci ne smatraju informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a jer je tom zakonskom odredbom propisano što je „informacija“, a to je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosijea, registra ili u bilo kojem drugom obliku neovisno o načinu na koji je prikazana (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis). Obzirom na datum podnošenja zahtjeva u ovoj upravnoj stvari se ne primjenjuje dopunjena verzija definicije informacije iz članka 3. stavka 3. Zakona o izmjenama ZPPI-a (Narodne novine, broj 85/15.) u kojoj se navodi kako se mora raditi o podatku koje je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti. Smatra da i kad bi se primjenjivala nova definicija informacije nema sumnje da se radi o tužiteljevom djelokrugu poslova, a što je dokazano u ranijem odlomku. U odnosu na tužiteljevu tvrdnju da postoji obveza čuvanja tajnosti zbog postojanja klauzule

povjerljivosti i da informacija predstavlja poslovnu tajnu predviđenu Pravilnikom o poslovnoj tajni tužitelja, naglašava ponovno kako su ugovori podložni preispitivanju od strane javnosti putem instrumenata koje građanima daje ustavno pravo na pristup informacijama, razrađenim odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Ugovorna transparentnost omogućava javnosti evaluaciju ugovora, a eventualno onemogućavanje pristupa takvim informacijama bi izazvalo sumnju dijela javnosti da poslovna tajna skriva nekompetentnost, loše upravljanje i rad za privatne interese. Zato što je tužitelj u 50% vlasništvu trgovačkog društva T... P. d.o.o. tuženik smatra kako u ovom slučaju preteže interes javnosti da se omogući pristup traženoj informaciji. Osim toga smatra razvidnim kako tužitelj tek u odgovoru na tužbu navodi nove činjenice i dokaze koje nije naveo u poništenom prvostupanjskom rješenju. Shodno tome tuženik smatra da je tužitelj u prvostupanjskom rješenju trebao navesti razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni pojedinih dokaza o tome da zatražena informacija predstavlja poslovnu tajnu, odnosno da bi se davanjem zatražene informacije obeshrabilo potencijalne strateške partnere i natjeralo ih na odustanak, što bi moglo dovesti do povrede gospodarskih interesa Republike Hrvatske. Smatra da je u obrazloženju pobijanog rješenja i u odgovoru na tužbu dokazao prevladavanje javnog interesa, koje razloge stoga neće ponavljati. Isto tako smatra da je ispravno postupio kada je samostalno riješio ovu upravnu stvar umjesto da je vraća na ponovni postupak jer je intencija Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.) da žalbeno tijelo riješi predmet u meritumu (o biti stvari) radi učinkovitosti samog postupka. Tuženiku su u žalbenom postupku bile dostavljene informacije koje je tražio podnositelj zahtjeva pa su tijekom postupka razmotrene, a nakon ispitivanja valjanosti odluke prvostupanjskog tijela odlučeno je u meritumu.

Predlaže stoga ovom Sudu da tužbu odbije i potvrdi prvostupanjsko rješenje tuženika.

Tužba nije osnovana.

Prema podacima spisa predmeta zainteresirana osoba je podnijela zahtjev za pristup informacijama društvu T... P. d.o.o. i dobila odgovor 27. veljače 2015. godine, a iste informacije su zatražene od službenika za informiranje Hrvatske elektroprivrede d.d. (dalje u tekstu: tužitelj).

Tužitelj je rješenjem od 6. ožujka 2015. odbio zahtjev za pravo na pristup informacijama, a u obrazloženju naveo da se radi o poslovnoj tajni zbog čega sukladno odredbi članka 15. stavak 2. Zakona ne može udovoljiti zahtjevu.

ZPPI-om je u članku 5. stavak 2. propisano da se tijelom javne vlasti u smislu ovog Zakona smatra tijelo državne uprave, drugo državno tijelo, jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se temeljem posebnog propisa financiraju pretežito ili u cijelosti iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave odnosno iz javnih sredstava (nameta, davanja i sl.), kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo.

Prvenstveno u ovom slučaju je bilo potrebno utvrditi činjenicu je li tužitelj tijelo javne vlasti u smislu navedene odredbe Zakona.

Tuženik navodi da je Republika Hrvatska jedini vlasnik HEP-a, pa HEP predstavlja tijelo javne vlasti koje je obvezno postupati sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama te je u njegovom radu potrebno osigurati maksimalnu transparentnost, radi čega pružanje zatraženih informacija sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama potpada pod stavak 2. članka 25. predmetnih kupoprodajnih ugovora i iznimka je od klauzule povjerljivosti. U tom stavku je navedeno izuzeće koje se odnosi na primjenu važećih propisa što znači ZPPI-a. Iz razloga što je tužitelj u posjedu traženih informacija, što niti ne osporava, tuženik je imajući na umu izuzeće od primjene navedene klauzule obzirom na primjenu mjerodavnih

odredaba ZPPI-a pravilno postupio kada je odobrio pravo na pristup preslikama dokumenata iz kojih proizlaze zatražene informacije.

Pri tome, iako tek u odgovoru na tužbu osnovano navodi da je tek kasnijim izmjenama i dopunama ZPPI-a iz 2015. godine, a koje se ne mogu primijeniti u ovoj upravnoj stvari dopunjena definicija informacije iz članka 3. stavka 3. te se u njoj navodi kako se mora raditi o podatku koje je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastalo je u okviru djelokruga ili u svezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

Stoga ovaj Sud smatra da su razlozi koje tuženik iznosi u obrazloženju svojeg rješenja dostatni za utvrđenje da je upravo tužitelj kao tijelo javne vlasti dužno dati zatražene informacije.

Tuženik ocjenjuje da je tužitelj u prvostupanjskom postupku bio dužan pružiti valjano obrazloženje kojim bi se jasno i nedvosmisleno identificirali razlozi zbog kojih bi davanje određenih podataka dovelo do štetnih posljedica za gospodarske interese HEP-a ili drugog poslovnog subjekta, što je ratio legis instituta poslovne tajne s čime se ovaj Sud slaže.

Iz razloga što tužitelj nije dao dostatno obrazloženje za svoju odluku o zahtjevu zainteresirane osobe, tuženik je postupio sukladno odredbama ZUP-a koje daju ovlast tuženiku da sam riješi upravnu stvar kada rješava o žalbi.

Slijedom iznesenog Sud tužbu ocjenjuje neosnovanom radi čega je odlučeno kao u izreci ove presude temeljem članka 57. stavka 1. ZUS-a.

Sukladno odredbi članka 79. stavka 3. ZUS-a tužitelj nema pravo na iskazane troškove jer je tužba odbije.

U Zagrebu 13. prosinca 2017.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.